

det dog ikke være muligt, at den Offentlighed og Mundtlighed, som det jo er Tanken at indføre ved den nye Ret, i sig indeholde en fuldkommen tilstrækkelig Garanti imod ethvert Misbrug af Dommerens Magt? Svarer man Neibertil, saa bortfalder dermed omtrent den væsentligste Deel af den Garanti, som man ved Offentlighed og Mundtlighed har søgt at bringe ind i vor hele Retspleie; nogle Domme maae jo dog altid blive endelige, eet Sted maa man jo dog komme til at erklære Afgjørelsen for definitiv. Og er det ikke en tilstrækkelig Garanti, at Alverden kan see og høre, hvad der skeer, at Dommeren veed, at han vil komme til at være en udtømmende Kritik fra alle Sider underkastet — kan dette ikke sikke imod Misbrug, saa veed jeg sandelig ikke, hvor Garantien tilsidst er at søge. Desuden er det jo bestemt, at en særlig Bevilling kan gives til Appel. Det maa vel antages, at denne Bestemmelse ikke skal være en reen Formsig, saaledes som det er, naar man faaer Bevilling til at fremlægge nye Beviismidler for en høiere Instants, men at der virkelig foretages Undersøgelse af, om der er nogen Grund eller ikke til at appellere Sagen. Men i ethvert Tilfælde, hvor der var begaaet et særdeles stort eller skrigen Misbrug af Dommerens Magt, vilde den Forurettede dog herved have Midler i Hænde til at søge sin Regres, selv om han ikke skulde finde sig tilstrækkelig satisficeret ved den offentlige Menings Dom, der naturligviis meget strengt vil domfælde den Dommer, der har affaagt en uretfærdig Dom. Og offentlig skal Behandlingen jo være. I Slutningen af § 4 hedder det vel: „Dommeren kan, naar en enkelt Sags særegne Beskaffenhed dertil giver Anledning, ved Aendelse bestemme, at Behandlingen skal foregaae for lukkede Døre;“ men jeg anseer det for en Selvfølge, at i dette Lovforslag har Concipistens Tanke været den samme som ved den lignende Regel i de Lovforslag, vi forleden behandlede, nemlig at Hemmeligheden skal være det aldeles Undtagelsesviise i de enkelte Tilfælde, hvor vigtige Hensyn gjøre sig gjældende, men at Offentlighed er Reglen. Offentlighedens Garanti er altsaa den, vi skulle holde os til og bygge paa. Det er dog ikke den eneste. Jeg antager ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at i den

nye Politiret, som skal dannes, vilde Sagførere kunne møde, uagtet de ikke have kunnet møde for Politidirectorens Protokol. Loven af 14de Juni 1850 om Politifagers Behandling m. v. bestemmer jo, at Parterne, efter som Sagerne ere offentlige eller private, ere berettigede til at møde med eller ved Sagførere, „dog at disse ikke overvære Forhørene i de offentlige eller Forslagsmæglingen i de private Sager, uden forsaavidt Lovgivningen i Almindelighed hjemler det.“ Men da hele Forhandlingen her er offentlig, vil der jo ikke være Noget tilhinder for, at Sagføreren er tilstede, og at han paa rette Punkt griber ind og iagttager sin Clients Tary; deri har man end yderligere Garanti mod Misbrug af Dommermagten. Om Beviismaaden er der i Lovudkastet Intet sagt, jeg kan ikke troe Andet, end at det maa være Meningen, at det er Dommeren tilladt at danne sig et frit Skjøn efter Sagens foreliggende Omstændigheder, og at der ikke kan være Tale om at binde ham til de lovbundne Beviisregler. Skulde man ikke gaae ind derpaa, troer jeg rigtignok, at den nye Domstol vil blive aldeles upraktisk; thi i de færreste af de Sager, hvorom der var Tale ved Politidirectorens Protokol, kunde man iforveien sikke sig et fuldstændigt Beviis, og det bør heller ikke foredres ved den nye Ret. Jeg troer ikke, at den ærede Justitsminister i Loven har givet os nogen Anbynding af, hvorledes der skal forholdes med den kvalificerede Tillid, som Politiets Officianter have; men ogsaa denne falder jo i Virkeligheden bort i det Dieblit, det bliver Dommeren tilladt at danne sin Overbeviisning efter et frit Skjøn over Sagens samtlige Omstændigheder. — En ikke ringe Banstelighed synes mig at ligge i Begyndelsen af § 4, hvor det siges, at Behandlingen af de Sager, som indbringes for den nye Afdeling, „foregaaer offentlig, men iøvrigt efter de for offentlige Politifagers Behandling i Almindelighed foreskrevne Regler“. Jeg maa tilstaae, at denne Deel af den høitærede Justitsministers Forslag er den, der tiltaler mig mindst, uagtet jeg troer at kunne forklare mig, hvorledes han er kommen dertil. Jeg havde tænkt mig, at Forhandlingen for en Domstol som den, hvorom der her er Tale,